

* * *

Отново прекоси двора с мръсни плочки, покрити с листа и вода от наскоро падналия дъжд, отново обиколи стаите – една по една, първо долу, после горе. Запуснатите салони, негостоприемните спални. Малкият параклис без украшения, студен като гробница. Нито олтар, нито потир, нито утвар, нито камбанка.

Стълбата беше зад гърба му, чу стъпки, които изкачваха първите стъпала, и той попита, без да се обърне:

– Върна ли се вече, Сантос?

Гласът му отекна в празната къща, докато той все така съзерцаваше параклисчето. На стената нямаше дори окачено разпятие. Само в един ъгъл забеляза някакъв предмет, покрит с парче плат. Дръпна плата и пред очите му се появи малка скамейка за молитва. С прогризана от пльховете червена тапицерия, с няколко счупени пръчки и с размер за дете.

– Дядо ми Матиас поръча да я направят за първото ми причастие.

Той рязко се обърна.

– Само че никога не узна, че вечерта преди голямото събитие с братовчедите ми и сестра ми се вмъкнахме тук и всеки от нас изяде по няколко късчета от нафората. Приятно ми е да се запознаем, господин Лареа. Добре дошли в Херес.

Имаше фини черти и стройна фигура. В големите ѝ кафяви очи се четеше огромно любопитство.

– Сол Клейдън – добави тя и протегна облечената си в ръкавица ръка. – Макар че в един период от живота си бях Соледад Монталво. И живях тук.

28.

Той забави отговора си, докато търсеше думи, които да не го представят като натрапник, какъвто внезапно се почувства.

Тя го изпревари.

– Чух, че сте новият собственик.

– Извинете, че не ви върнах визитата, госпожо. Получих картичката ви вчера следобед и...

Млъкна и сви леко рамене, с което искаше да ѝ покаже, че е безсмислено да се извинява.

– Бях по работа в Кадис, само исках да ви поднеса почитанията си – каза тя.

Той мислеше трескаво. По дяволите, какво можеш да отговориш на тази жена, потомка на някогашните собственици на тази къща, която ти сега притежаваш

благодарение на една налудничава партия бiliarд. На човек, който те гледа така, сякаш иска да проникне в теб, за да разбере кой си в действителност и какво правиш тук, където не ти е мястото.

Вместо да каже нещо, той прибягна към жестовете. Изправи широките си рамене, допря шапката до гърдите си. И направи лек поклон с глава, знак на благодарност към красивата жена, която току-що бе нахлула в объркания му ден. Откъде идваш, защо ме търсиш? – щеше му се да я попита. – Какво искаш от мен?

Носеше къса наметка от светлосиво кадифе. Отдолу – светлосиня рокля с кройка по европейска мода. Четири великолепни десетилетия, прецени той възрастта ѝ. Ръкавици от шевро, косата ѝ с лешников цвят – прибрана в нисък кок. Малка шапка с две елегантни фазанови пера, грациозно килната на една страна, никакво бижу.

– Доколкото разбрах, идвате от Америка.

– Осведомили са ви правилно.

– И по всяка вероятност първият ми братовчед Густаво Саяс ви е продал тези имоти.

– Да, получих ги от него.

Бяха се приближили един към друг. Той бе излязъл от параклисчето, тя бе дошла откъм стълбата.

– На разумна цена?

– Да кажем, че сделката беше изгодна за мен.

Сол Клейдън замълча за момент, без да отделя поглед от този мъж с мускулесто тяло и решително лице, който се държеше със смесица от почтителност и арогантност. Той остана безмълвен, в очакване, опитвайки се да скрие зад привидно невъзмутимото си изражение смущението, което го бе обзело.

– А Луис? Познавахте ли братовчед ми Луис? – попита тя.

– Не – отвърна рязко и категорично той.

Не искаше в нея да остане и най-малкото съмнение, че е имал нещо общо с пътуването на този мъж до Куба, нито с тъжната му съдба. Затова добави:

– Починал е, преди да пристигна в Хавана. Съжалявам, но не мога да ви дам повече подробности.

Очите ѝ се отделиха от неговите и огледаха мястото. Олющените стени, мръсотията, занемарата.

– Жалко, че не сте имали възможност да видите къщата в добрите ѝ времена.

Усмихна се леко, с горчива носталгия в ъгълчетата на устата.

– Откакто онзи ден научих, че някакъв богаташ от Америка е новият собственик на наследството ни, не съм спряла да си мисля каква би трябвало да е ролята ми в това неочаквано събитие.

– Преди малко уредих документите. Всичко е законно – каза той в своя защита. Прозвуча остро, за което съжали. Затова се опита да бъде по-неутрален, когато

уточни: – Ако желаете, може да проверите това в кантората на нотариуса – дон Сенен Бланко.

Сол Клейдън прибави към усмивката си лека ирония.

– Естествено, че вече го направих.

Естествено. Естествено. А ти какво си мислеше, глупако? Че ще ограбиш семейството ѝ и тя ще приеме обясненията ти просто така?

– Имах предвид – добави тя – да придадем на това... прехвърляне, да го наречем така, някаква тържественост. И ако желаете, някаква човечност.

Нямаше никаква представа какво има предвид, но се съгласи.

– Както желаете, госпожо, разбира се.

Отново обходи с меланхоличен поглед някогашния си дом, а той през това време не преставаше да я наблюдава. Изискаността, твърдостта, хармонията, която излъчваше.

– Не съм дошла да ви търся сметка, господин Лареа. Сигурно предполагате, че това положение никак не ми е приятно, но е напълно законно и аз го приемам.

Той отново наведе глава в знак на признателност.

– Затова, като последна наследница на злощастния род Монталво от Херес и преди споменът за нас да изчезне напълно, стиснах зъби и дойдох само за да сваля символично знамето ни и да ви пожелаая всичко най-хубаво.

– Благодаря за любезността, госпожо Клейдън. Но бих искал да ви уведомя, че нямам намерение да задържа имотите. Дойдох в Испания само за да ги продам, после се връщам обратно.

– Това няма значение. Дори престоят ви да е кратък, няма да е излишно да знаете кои са живели под този покрив във времена, когато бяхме щастливи. Елате с мен, моля ви.

Без да чака отговор, тя се запъти към главния салон. И той, разбира се, я последва.

„Сигурно му е било трудно на Дребосъка да живее с този свой физически недостатък в семейство на красавци, каквито са били Монталво.“ Това му бе казал нотариусът, докато обядваха в гостилница „Виктория“ преди два дни. Тази привлекателна жена със самоуверен вид и дълги крайници, която се движеше непринудено сред покритите с прокъсан плат стени, потвърждаваше това. Мауро Лареа, предполагаемият могъщ и богат пришълец от Индиите, внезапно лишен от дар слово, я слушаше мълчаливо.

– Тук се организираха големите празненства, баловете, приемите. Именните дни на баба и дядо, краят на гроздобера, кръщенетата на нас, децата. Имаше брюкселски килими и завеси от дамаска, и огромен полилей от бронз и кристал, спускащ се от тавана. На тази стена беше окачен фламандски гоблен с екстравагантна ловна сцена, а там, между балконите, имахме прекрасни венециански огледала, които родителите ми бяха донесли от сватбеното си пътешествие в Италия и които отразяваха и умножаваха светлините на свещите.

Обхождаше тъмното помещение, без да го погледне, като говореше с мек акцент, с андалуска интонация, смекчена вероятно от честата употреба на английския език. Приблужи се до камината, вгледа се в мъртвия гълъб, който още лежеше там. Следващото помещение беше трапезарията.

– Когато навършихме десет години, ни разрешаваха да сядаме с възрастните. Беше голямо събитие, един вид въвеждане в обществото. На тази маса се пиеха най-хубавите вина от избата, както и френски вина и много шампанско. На Коледа Пака, готвачката, заколваше три пуйки, а след вечерята чичо ми Луис и баща ми довеждаха цигани с китари, дайрета и кастанети, пееха коледни песни и танцуваха, а после отнасяха остатъците от трапезата.

Повдигна един от чаршафите, които покриваха столовете, после друг, после трети, без да намери това, което търсеше. Издаде лек звук на изненада.

– Искях да ви покажа столовете на дядо и баба, не знаех, че и те са продадени. Страничните им облегалки бяха изваяни във формата на лъвски лапи, като малка много ме плашеха, но после се влюбих в тях. На обяда в деня на сватбата ми баба и дядо отстъпиха столовете си на Едуард и на мен. Това беше единственият път, когато не седнаха на тях.

Името на мъжа ѝ не интересуваше Мауро Лареа, така че той го пропусна покрай ушите си. Слушаше обаче с интерес описанията на сцени и фрагменти от миналото, докато влизаха от стая в стая. Тя отмина почти без внимание спалните, също и по-незначителните помещения. Когато се връщаха към мястото в галерията, където се бяха срещнали, тя влезе в последната стая. Напълно оголена, без следа от това, което някога е имало в нея.

– А това беше салон за игри. Нашето любимо място. Имате ли салон за игри, господин Лареа, в къщата си във...?

След три секунди мълчание той довърши фразата.

– В Мексико. Къщата ми е в град Мексико. И да, би могло да се каже, че имам салон за игри.

Или поне имах – помисли си той. – И колкото и невероятно да звучи, сега от вашата къща зависи дали ще я запазя, или ще я изгубя окончателно.

– И на какво играете в него? – попита тя.

– По малко от всичко.

– Например на бiliarд?

Прикри изненадата си с престорена увереност.

– Да, госпожо. Играем и на бiliarд.

– Тук имахме великолепна махагонова маса – добави тя, като застана в средата на стаята и разпери ръце. Дълги, слаби, изящни ръце под копринените ръкави. – Баща ми и чичовците ми играеха партии, които понякога продължаваха до сутринта. Баба ми много се ядосваше, когато приятелите им слизаха призори, раздърпани и мръсни след дългата нощ, прекарана в игри и гуляй.

Продължителни пътувания до Италия, празненства с цигани и китари, партии бiliarд с приятели до зори. Започна да разбира причините, поради които старият дон Матиас бе решил да върже ръцете на потомците си за цели двайсет години.

– Когато поотраснахме – продължи тя, – дядо нае учител по бiliarд на братовчедите ми, един полусмахнат французин, истински виртуоз. Със сестра ми Инес се промъквахме, за да ги гледаме, беше много по-забавно, отколкото да бродираме за сираците от приюта, както тогава ни караха да правим.

Значи, тук си се научил да играеш така майсторски, Саяс, каза си той, припомняйки си сложните удари и ювелирните ходове на своя противник. И пред тези очи, които го пронизваха, опитвайки се да разберат какво крие зад твърдата си броня на самоуверен пришълец от далечни земи, той не успя да се сдържи.

– Имах възможност да играя с братовчед ви Густаво в Хавана.

Очите на Соледад Монталво помръкнаха, сякаш ги покри гъста пелена.

– Наистина? – каза тя с леден тон.

– Една вечер. Две партии.

Пристъпи към вратата, сякаш не го бе чула, готова да отмине това отклонение в разговора им. Внезапно обаче спря и се обърна.

– Винаги е бил най-добрият играч. Не знам дали ви е казал, но не живееше постоянно в Херес. Родителите му се бяха установили в Севиля, след като се оженили, но той ни гостуваше много често – на Коледа, на Великден, по време на гроздобера. Мечтаеше да се върне, за него тук беше раят. После замина. От двайсет години не знам нищо за него.

Изчака няколко секунди, преди да попита:

– Как е той?

Разорен. Недоверчив. Със сигурност нещастен. Обвързан с жена, която не обича. А аз го тикнах още по-надълбоко в калта. Това можеше да й каже, но не го направи.

– Добре, предполагам – излъга. – Не се познаваме много. Виждали сме се на няколко светски събития и имахме възможност да играем само веднъж. После... после възникнаха известни обстоятелства и редица причини, вследствие на които извършихме сделката и аз придобих тези имоти.

Бе се опитал отговорът му да бъде възможно най-уклончив, без да звучи недостоверно, убедителен, без да казва нищо конкретно. Предположи, че скоро ще му зададе неудобни въпроси, за които нямаше отговор. За единия братовчед, за другия, може би за жената и за отношенията между тримата през последните месеци от живота на Луис.

Любопитството на Сол Клейдън обаче се отклони в друга посока.

– И кой спечели тези партии?

Гласът, който той всячески се опитваше да заглуши, най-после си проправи път и прогърмя: Да не си посмял, безумецо! Не казвай нищо! Веднага смени темата, не се набутвай, Мауро, моля те.

Млъкни, Елиас, остави ме да споделя с тази жена единствената жалка победа, която съм имал през живота си от много време насам. Не виждаш ли, че въпреки любезните ѝ маниери в нейните очи съм парвеню и узурпатор? Остави ме да се изтъкна поне малко, приятелю. Само това ми остава, не ме карай да го премълчавам.

– Спечелих аз.

Все пак се предпази. За да осуети евентуални въпроси от страна на Соледад Монталво за противника му, той побърза да попита:

– Братовчед ви Луис също ли играеше бiliarд?

На лицето ѝ се изписа отново тъга.

– Не можа. Беше дребен и болнав, много крехък. Спря да расте от единайсетгодишна възраст. Лекуваха го лекари от цялата страна, дори го заведоха при един специалист от Берлин, който вършел чудеса. Подлагаха го на какви ли не мъчения: железни обтегачи, кожени каиши, с които го увесваха за краката. Но никой не откри причината, нито решението.

Накрая прошепна:

– Не мога да повярвам, че Дребосъка е мъртъв.

Произнесе името с нежност, съвсем различна от студенината, която бе проявила, когато говореше за Густаво, сякаш двамата братовчеди заемаха противоположни полюси в регистъра ѝ на чувства.

– Доколкото разбрах от нотариуса, никой не е знаел, че е в Куба. Нито че е починал – каза той.

Отново се усмихна с лека ирония.

– Знаеше го този, който трябваше да знае.

Замълча за момент, като продължаваше да го гледа право в очите, сякаш си мислеше дали си заслужава да засилва любопитството му, или да спре дотук.

– Само аз и лекарят му знаехме – призна тя накрая. – Научихме за смъртта му преди няколко седмици, когато доктор Исаси получи писмо от Густаво. Чакахме смъртния акт, за да оповестим новината и да организираме погребението.

– Съжалявам, че аз съм причината нещата да се ускорят.

Сви грациозно рамене, сякаш искаше да каже: „Какво да се прави“.

– Мисля, че беше въпрос на дни документацията да пристигне.

– Или може би братовчед ви е имал намерение да дойде в Херес и лично да я донесе.

Широко отворените кафяви очи на Сол Клейдън го гледаха недоверчиво.

От красивата ѝ уста се изтръгна шепот:

– Густаво да се върне в Херес... Боже мой.

Отдолу долетя шум, Сантос Уесос беше дошъл. Щом разбра, че господарят му не е сам, той, със своя нюх, способен да усети напрежението от три левги, разбра, че е излишен, и тихо се оттегли.

Сол Клейдън вече бе възвърнала самообладанието си.

– Това са заплетени семейни въпроси, с които не искам да ви занимавам, господин Лареа – каза тя с предишния си любезен тон. – Мисля, че ви отнех достатъчно време. Както ви казах в началото, исках само да ви поздравя с добре дошли. И може би също да се срещна с миналото си в тази къща, преди да се сбогувам завинаги с нея.

Поколеба се за миг, сякаш не беше напълно сигурна в удачността на думите си.

– Знаете ли, че дълго време смятахме, че дъщерите ми ще бъдат наследници на Луис? Така поне беше в първото му завещание.

Промяна в завещанието в последния момент, по дяволите. Неочаквана промяна, която облагодетелстваше Густаво Саяс и Карола Горостиса. И косвено – него самия. Студени тръпки пробягаха по гърба му. Не се поддавай на сантименталности, човече. Отдръпни се, стой настрана. Достатъчно проблеми ти създаде сестрата на бъдещия ти сват.

Опитвайки се да скрие объркването си, той отговори най-искрено:

– Нямах никаква представа.

– Само че това е истината.

Ако Сол Клейдън беше друг тип жена, може би щеше да събуди в него поне малко съчувствие. Само че тази потомка на рода Монталво не беше от хората, които биха допуснали да ги съжаляват.

Затова не му даде възможност да реагира.

– Имам четири. Най-голямата е на деветнайсет, най-малката скоро навърши единайсет. Наполовина испанки, наполовина англичанки.

Кратка пауза, а после въпрос, който отново го завари неподготвен:

– Имате ли деца, Мауро?

Беше го нарекла с малкото му име и това го смути. Отдавна никоя жена не бе навлизнала в периметъра на интимния му живот. Твърде отдавна.

Той преглътна.

– Две.

– А съпруга? Има ли госпожа Лареа, която да ви чака някъде?

– Отдавна не.

– Много съжалявам. Съпругът ми е англичанин. Живеехме в Лондон, но винаги сме идвали редовно, докато от два месеца се установихме окончателно тук. Надявам се да ни окажете честта да вечеряте някой път с нас.

С тази неопределена покана, която с нищо не задължаваше и двамата, тя приключи срещата. Отправи се към широкото, някога великолепно стълбище и хвърли гнуслив поглед към парапета, покрит със слой мръсотия. Предпочете да не го докосва и заслиза по стъпалата, като повдигна полата си, за да не се заплете в краката ѝ.

Той побърза да застане до нея.

– Внимавайте. Дръжте се за мен.

Сгъна дясната си ръка и тя непринудено я хвана. И въпреки че между тях имаше няколко слоя дрехи, той усети пулса и кожата ѝ. И тогава, подтикван от някакъв непознат за него импулс, сложи голямата си ръка върху ръкавицата на Сол Клейдън, на Соледад Монталво, на жената, която сега беше, и на момичето, което някога е била. Сякаш искаше да бъде сигурен, че тя няма да падне. Или искаше да я увери, че макар да бе лишил дъщерите ѝ от полагащото им се наследство и бе объркал живота ѝ, този мъж, пристигнал отвъд океана, с вида си на алчен пришълец и с полуистините си, е човек, на когото може да се довери.

Слязоха мълчаливо, стъпало след стъпало, без да разменят нито дума. Разделени от световите си и интересите си, обединени от близостта на телата си.

Тя прошепна „благодаря“, като се отдръпна, той отговори с едно дрезгаво „няма защо“.

Докато съзерцаваше стройния ѝ гръб и полюшването на полата ѝ, Мауро Лареа внезапно изпита увереността, че в душата на тази блестяща жена има тъмни сенки. И осъзна с безпокойство, че той току-що беше влязъл сред тези сенки.

Изгуби я от поглед, когато тя излезе на улицата. Едва тогава си даде сметка, че още стиска в юмрук ръката, с която я бе придържал, сякаш отказваше да я пусне.